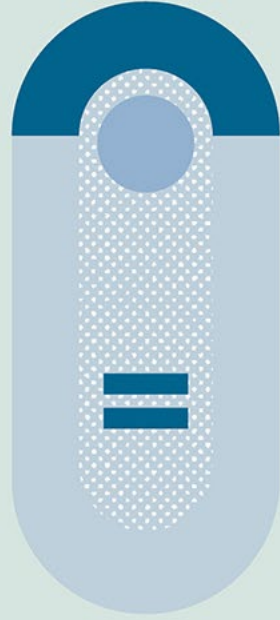
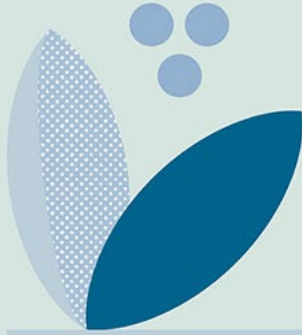

Pětařicíčka

Petra Karina Kamas

Pětatřicítka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Petra Karina Kamas
Pětatřicítka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pětatřicítka

Petra Karina Kamas

● ■ **pointa**

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat Osudovému, že mě tehdy nechtěl.

Svojí kadeřnici, která řekla: „Napiš to.“

Svým úžasným kamarádkám, které jsou mi oporou.

A velké díky patří Petrovi, díky kterému knížka mohla vyjít.

Kapitola I: Pětatřicet a nic

Vidíte támhle tu hubenou ženskou s kaštanovými vlasy, studánkovými očima a pihou u nosu à la Cindy Crawford? Tak to jsem já. Taková průměrná ženská, jakých na zastávkách MHD v Praze potkáte desítky. Stojím v dešti, smáčená od hlavy až k patě, protože jsem si opět, jako ostatně vždy když leje jako z konve, zapomněla deštník. Krávo blbá, už by ses to mohla naučit. Jsem tím deštěm vždy překvapena jako silničáři sněhem v prosinci. Na svoji obranu chci říct, že nemám televizi a neposlouchám rádio Každé ráno si uvařím svůj oblíbený zelený čaj do buclatého žlutého hrnečku. Věděli jste, že je žlutá pozitivní a radostná barva? Takže je dobré s ní začínat den. Místo telky si dám do uší nějaký přemoudřelý podcast, jako sebevzdělávání, chápejte, abych byla jako ještě mou-dřejší. Oblečení si vybírám podle situace, kterou vidím z okna. Tudíž se občas stane, že mám na sobě podzimní kabátek a bílé tenisky, zatímco se mi doma v botníku smějí holínky, protože se z ranního slunečného dne vyklubalo propršené odpoledne.

A tak tu bez deštníku, v bílých plátěných botaskách stojím v dešti a čekám na nějakou tramvaj, co mě odveze domů.

Je mi pětatřicet a jediný, na co čekám, je tramvaj. Sakra, je mi pětatřicet.

Před deseti lety jsem měla mnoho skvělých plánů. Byla jsem plná nadějí a ideálů. Věřila jsem na zázraky, pravou lásku a jednorožce. Do třiceti jsem chtěla najít toho dokonalého muže, co si jednoho dne klekne a požádá mě o ruku, pak bychom se tajně vzali v nějakém exotickém ráji. Slunce by pálilo, moře šumělo, písek by mi klouzal mezi prsty na nohou. On, pan dokonalý, by na mě čekal v bílé košili, zapnuté jen do půlky hrudi, aby odhalovala jeho opálená prsa. No a já bych na sobě měla lehoučké šatičky, spíše krajkové plavky se sukni. Ve vlasech květiny a na krku přívěsek

z místního trhu. Pak by následovalo jedno dítě, chlapeček. Při troše štěstí druhé, samozřejmě holčička, ať máme pár. Do pětatřiceti kariéra, což bych samozřejmě jako superžena zvládala. Ostatně, ve světě je tolik matek, které jsou úspěšné. Sedí v parlamentu, jednou rukou kojí šestinedělní dvojčata a druhou hlasují.

Přesně taková superžena jsem měla být já. Místo toho jsem už pěkných pár let sama. Vlastně od velké lásky s panem Energetikem. Tehdy jsem ztratila iluze o mužích. Byla to tenkrát neskutečná jízda. Sedm báječných měsíců plných smíchu, lásky a milování. Trávili jsme čas ve wellness hotelích, v jeho apartmánu na horách, na chalupě v jižních Čechách, na nákupech, společných večerích, na spoustě dobrodružstvích a hlavně jsme dny plnili sexem. Božským sexem. A pak zničehonic bum - týden se neozval. Jako největší zoufalka jsem denně hypnotizovala telefon. Zkoušela psát, volat, posílat e-mail. Po týdnu napsal něco o spoustě práce a další podobně stupidní výmluvy. Ta nejstupidnější byla věta o jeho „kryším tempu“, jakože se motá v kole.

Od té doby je u mě v blokaci.

Pro tyhle typy chlapů by měl existovat zákon. Něco jako trest ustrížení občanky (stříhala bych jim něco jiného, ale ochránci lidských práv by asi nesouhlasili) nebo speciální předvolba u telefonního čísla. Nemělo by být legální holce psát, volat, brát ji na rande, spát s ní a pak se začít stupidně vymlouvat. Že má moc práce; teď se to nehodí; ježda, zapomněl zavolat; zavolá později; napíše později. To si fakt chlapi myslí, že jsme tak hloupé? Nejsme, draží pánové. Jen jsme strašně naivní a myslíme si, že zrovna tahle vaše výmluva bude pravdivá.

Ne, drahé dámy, tyhle výmluvy pravdivé nejsou nikdy.

Od „energetické doby“ mažu telefonní čísla mužů každého rande, který mi po týdnu mlčení napíše: „Promiň, měl jsem moc práce.“

Moc práce má i Christiano Ronaldo a stejně zvládl sbalit holku u Prady a plodí děti jak na běžícím páse.

Chlapi jsou vesměs všichni stejní. A moje kariéra? Tak o té jsem měla taky trochu jiné představy.

Kapitola 2: Pozor na záhlaváky

Když jsem se po střední přihlásila na vysokou školu se zaměřením na IT a komunikaci, vysnila jsem si povolání, kde povedu úspěšný mezinárodní tým lidí. A až bych se dostatečně rozkoukala po světě, začala bych podnikat a pomáhat lidem. Občas se při pohledu na svůj život domnívám, že pomoc potřebuju spíš já. Takže tady na zastávce MHD s tou svojí kariérou zmáčenou listopadovým deštěm stojím a čekám. Když se rozhlédnu, chtěla bych vidět do hlav lidem kolem sebe. Takových kariéristů, musí být všude spousta. Lidské osudy plné nenaplněných snů.

Třeba ta zmalovaná padesátka, jejíž růž září víc jak tváře Marfušky, s outfitem náctileté modelky. Vystajlovaná přesně jako na obálce módního časopisu. Bohužel z doby mého mládí. Bravo se tuším jmenoval. Oversize pérová bunda, pod kterou má jen lehoučkový svetřík. Jako by tu všechny ženy 30+ netušily, že pod módním svetrem má dáma schované termoprádlo. Jo, holka, vaječníky jsou potvory.

Mimochodem, slyšela jsem, že proměnu chlapce v muže poznáme díky jeho hlasu a změnu dívky v ženu pozorujeme ve chvíli, kdy dá za pravdu babiččině větě: „Vezmi si košilku, jednou si na mě vzpomeneš.“ (Vzpomínám už deset let, babi.) Její protrhaný džín, fakt žeru. Kdyby mi nebylo trapně, zeptám se jí, kde je koupila. Styl teda má. Vlastně i ty promáčený conversky jsou cool. Asi je na tom s počasím jako já. Nicméně pochybuju, že si ve dvaceti letech vysnila promáčené plátěnky a čekání na MHD. Nikdo nechce dobrovolně čekat na mastnou tyč.

Nebo Vlasáč v džínový bundě na protější zastávce, který nervózně přešlapuje z jedné nohy na druhou a neustále se vyklání

do kolejiště, zda už mu jede tramvaj. Nesnáším chlapy, co mají hezcí vlasy, než já. A tenhle mezi ně určitě patří. Kdyby si aspoň zastříhнул konečky, proboha. Nebo použil kondicionér a na vysušení fén. Vidět ho moje kadeřnice, tak ji svrbí ruce. Já za přípravky na podporu růstu, vitamíny a masky na vlasy utratím tisíce měsíčně a jemu to háro prostě jen tak roste. A to ani nemyslím na šampon, kterým si je umývá. Tipuji to přípravek 3vl: vlasy, tělo, podlaha. Střetli jsme se s Vlasáčem pohledem. Jejda, asi jsem se na něj omylem usmála. To nebyl dobrý nápad. Musím se teď dívat do země. Opakuji, čučet do země. Proboha, ať se na mě nekouká. Copak neslyší, jak ho myšlenkou hypnotizuju, aby se na mě nedíval? Sakra, kam to jde a proč mým směrem? Já jsem chtěla být jen milá. To na něj mám příště vypláznout jazyk, aby si nemyslel, že ho tady svádím? Proč si myslí, že naše oční střetnutí a můj úsměv automaticky znamená, že s ním toužím strávit zbytek života... nebo aspoň zbytek tohoto večera? Jako by každá rozhlížející se osamocená ženská na zastávce toužila potkat svého Vlasáče s roztřepenými konečky. Budu dělat, že ho nevidím, a když se přiblíží, spustím na něj italskou básničku. Když přidám akcent, zabere to. Na vlezlý opilce v baru to vždycky zabírá. Napadlo mě to jednou v Miláně. Snažil se mě sbalit podnapilý anglicky mluvící chlapík, ale vystřízlivěl, když jsem spustila s italským přízvukem: „Stella stellina la notte si avvicina, la fiamma traballa, van tutti nella stalla.“ (Je to italská ukolébavka, podobná naší Spinkej, spinkej hvězdičko). Bylo mi ho trochu líto, když jsem viděla jeho vyděšený výraz, ale při mým štěstí by to byl jen další idiot, co mi vlezl do života (čti do postele) a zanechá tam stopu. Malou, maličkou stopu. V horším případě trauma nebo svědění pod kalhotkami. Přemyslím, kolik takových maličkých stop mi prošlo životem. Jedna, dvě, tři, čtyři. Nemůžu si teď vzpomenout na jméno pátého omylu.

Moje tramvaj byla naštěstí rychlejší než Vlasáč. Jako správná uzurpátorka jsem se nahrnula k volné sedačce. Třicet minut a budu konečně doma, v suchu.

Michal, jasný. Číslo pět byl Michal. Následoval Pavel. Potom náměstek... Jak se jmenoval ten náměstek s odporně oranžovým chlupatým přehozem na sedačce v obýváku? Strašně mě tehdy při rychlovce v polední pauze kousal do zadku (ten přehoz, ne náměstek), následně se mi udělala vyrážka a nemohla jsem si týden pořádně sednout. Emil! No jasně, tak se jmenoval! Říkala jsem mu „Í“, jakože anglicky. Měla bych si někam napsat, že náměstky s přehozy nebrat.

Těch profesí, co nebrat, by se našlo víc. Třeba cukráře. Hele, na ty bacha. Ti jsou schopni kolem ženský sladce poťupkávat celý den. Jenže pak v noci na ni čeká hořké zklamání.

Možná bych jim měla dávat spíš přezdívký. Bude to přesnější a líp si je zapamatuji. Stejně neznám jméno každé stopy ve svém životě. Až si vzpomenu na většinu z nich, roztrídím je do kapitol. Je důležité mít v mužích systém. Jedna kapitola se bude určitě jmenovat: Zahlaváci. Znáte ty typy chlapů, kteří si při sexu dají ruce za hlavu? To je jako co, frajere? Já si to mám odmakat? I ten mechanický rodeo býk v Americe udělá víc pohybů v prvním kole než ty za celý číslo.

Napadlo ty chlapy někdy, jaký má jejich žena pohled? Kdo to nezažil, věřte, že je dokonale antisexuální. Jako byste se dívala na chlapa, ležícího na pláži na Mácháci. Měla jsem takový tři. U toho prvního jsem byla mladá a blbá. Myslela jsem si, jak mu tím udělám dobře a obětovala svůj orgasmus. U toho druhého jsem pochopila, že moje oběť za to nestála. Nu, a ten třetí se nedožil ani svého orgasmu. Řekla jsem mu, že nejsem jeho kapesní m_dátka a hrdě odešla.

Při odemykání dveří svého bytu, jsem napočítala 40 takových maličkých otisků v mém životě. A mezi nimi se nenašel

ani jeden, jež by byl hoden (nebo tak statečný), abychom spolu strávili zbytek života.

Po sprše jsem spočinula se sklenkou vína v ušatém křesle a rozhlédla se kolem sebe. Tenhle malý improvizovaný byt. Když jsem se do něj před dvěma lety nastěhovala, byl můj plán strávit zde maximálně rok. Dodnes nemám koupenou postel, takže stále spím na matraci na zemi. Sezónní věci jsou uloženy v krabicích polepených samolepicí tapetou a na ty ostatní mi stačí ramínka a tyč zavrtaná do zdi. Představovala jsem si, že do roka potkám toho muže s velkým „M“ (minimálně s tím M). Oba se do sebe bláznivě zamilujeme a já se nastěhuju do jeho velkého domu s bazénem, abych mu porodila dvě rozkošné děti. V rodinné soudržnosti spolu prožijeme desítky let až do jeho smrti (ne že bych měla v úmyslu zabít ho kvůli pojistce, ale ženy své muže z pochopitelných důvodů většinou přežijí). Dříve mi ten příběh zněl jako pohádka. Postupem času se žánr změnil v tragikomedii. Nenašel si mě žádný pořádný chlap. Nemám závratnou kariéru. Škála mých životních pokusů a omylů dosáhla maxima a každé další rozšíření seznamu stop mi bere příliš energie. Je načase uchopit vztahy jiným způsobem. Odhodlat se ke změně. Přečíst nějakou literaturu. Možná zajít na partnerský kurz. Nebo se jen podívat na romantický film.

Když jsem dosáhla na dno láhve, cítila jsem se úplně jako Bridget Jonesová. S rozumem v koncích.

Kapitola 3: Takový normální pracovní den

Po vysoké škole jsem nastoupila do mezinárodní firmy, kde mám na starosti komunikaci s klienty, kteří od naší společnosti chtějí odejít ke konkurenci. Ani pořádně nevím, jak jsem si tuto pozici zasloužila, ale jednou si mě zavolala šéfová s tím, že mám na

klienty velmi dobrý vliv, jsem empatická, a navíc zajímavá osobnost, a tak mě zkusí na tři měsíce posadit místo kolegyně, která musela nečekaně nastoupit na rizikovou mateřskou. To mě dostalo z druhého do osmého patra nádherné výškové budovy v Praze na Pankráci. První dny jsem tu byla jako Alenka v říši divů. Tady jste nenašli obyčejnou kuchyňku s varnou konvicí a rozpustnou kávou, která se nedala pít. Osmé patro byl jiný level. Kávu tu všem vařila od 9 do 15 hodin baristka, a to takovou, že se kdejaká italská kavárna mohla stydět, a v časech mimo otvíračku jsme mohli využívat profesionální kávovar z Itálie. Každý den bylo na stole v lobby čerstvé ovoce, bonbony, sušenky a slané krekry. Pracovní stůl tu měl každý svůj. Veliký moderní stůl s dostatkem úložného prostoru. A ta židle. V té by se člověk i krásně vyspal.

A hlavně ty páteční snídaně. Je to jediný den, kdy všichni přišli do práce na sedmou hodinu ráno a minimálně do devíti jsme společně snídali. Nikomu nevadilo, že u toho proběhla týdenní porada. Jak by taky mohlo? Když máte v puse nejjemnější tvarohový koláč, co jste kdy jedli, tak vám je srdečně jedno, jestli vás šéf chválí, nebo vytýká chyby. A s croissantem, rozplývajícím se na jazyku, odkýváte prakticky cokoliv. Takže chápete, že mi nevadilo, když jsem se po třech měsících osvědčila a zůstala v osmém patře na stálo. Můj stůl byl umístěn v rohu místnosti u okna s výhledem na park a obchodní centrum. Naproti byly výlohy luxusních módních značek a já jsem si často představovala, že tam nakupuji místo těch bohatých, dobře provdaných paniček. Zatímco já jsem zírala na jejich životy a představovala si místo nich sebe, ony utrácely peníze svých mužů, pro které většina z nás pracuje.

Naproti mně v kanceláři jedna taková bývalá panička seděla. Když nás neslyšela, říkali jsme jí paní Důležitá. Všem lezla krkem. Představte si ji, jako vyžilou blondýnu napíchanou botoxem, která na vás hodí rádoby sladký pohled, a hned jak se k ní otočíte zády, použije proti vám vše, co jste jí řekli. Byla to rozvedená

pětačtyřicítka, co oškubala manžela o dům a auto a dalších 15 let ho bude škubat na alimentech pro jejich rozmazlenou holčičku. Přiznávám, že s tím škubáním se jí nedivím. Manžel ji vyměnil za pětadvacetiletou modelku, která byla modelkou, co fotila firemní kampaň. Po tomhle otřesném zážitku se u ní projevil takzvaný gen X, jak říkávala Carrie ze Sexu ve městě. To je gen, který mají lidé, jež zarputile věří, že už nikdy nepotkají lásku. Uzavřou se do sebe a žijí si svůj zhrzený milostný život. Já spíš patřím k těm, kteří v průběhu let vyměnili červenou knihovnu za padesát odstínu šedi. Začalo to jedním nepovedeným randem.

Nejsem žádná fajnovka, takže když mě moje rande vzalo do jakési staré cukrárny na odporné kapučíno (tuším, že bylo z prášku), nevšimla jsem si kontrolky blikající na poplach. Od té doby si dávám fakt bacha na to, jakou kávu chlap pije. Z mého dosavadního průzkumu vyplývá, že muži, kteří pijí ristretto, tedy Ristrettové, jsou stejně jako káva samotná velmi struční a jasní. Uvědomují si, jaké jsou jejich kvality. Jsou sladcí a jejich energie je velmi intenzivní. Přestože se můžou zdát šálky ristretta příliš malé či snad rychle udělané, kvalita toto zdání naprosto smete. A pomyslete na pěnu na povrchu. Espressoové, tedy muže pijící klasické espresso, bych zařadila do kategorie těch, kteří vás ničím nepřekvapí. Což osobně nepovažuji za nevýhodu. Jsou to hoši znalci. Vědí, jaká káva je dobrá, odkud má být i jak ji správně udělat. Caffé espresso je v doslovném italském překladu „káva na vyžádání“. Že by „Přej si a bude ti splněno“?

Mohlo by se snad zdát, že je příprava kávy espresso jednoduchá, ale je tomu naopak. Barista musí přesně dodržet postup přípravy, teplotu i dobu pro správnou extrakci. A s muži pijícími espresso je to zrovna tak.

Posledním ještě ucházejícím druhem jsou muži pijící lungo. Lungo je vlastně espresso naředěné 1:1 s vodou. Ale ruku na srdce. Kdo by chtěl naředěného muže? Nicméně je tu jistá šance, že